

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobkyně:

L. M. E. E.

státní příslušnost Libye

t. č. pobytem v Lázních Darkov, a.s.

Československé Armády 2954/2, 733 01 Karviná - Hranice

proti

žalované:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie

sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-17510-2/ČJ-2019-930310-V223, ze dne 17. 9. 2019, ve věci správního vyhoštění

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podala dne 4. 10. 2019 u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalované uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila odvoláním napadené rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Moravskoslezského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 5. 4. 2019, č. j. KRPT-56864-23/ČJ-2019-070022, kterým správní orgán prvního stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce pěti měsíců. Současně byla v prvostupňovém rozhodnutí stanovena žalobkyni povinnost vycestovat z území České republiky do 40 dnů od nabytí jeho právní moci.
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že její matka A. S. S. začala opětovně dne 17. 9. 2019 s rehabilitací v Lázních Darkov, a.s., jejíž doporučená délka trvání je 6 měsíců. Žalobkyně uvedla, že je povinným doprovodem matky, která není schopna bez její pomoci s ohledem na svůj zdravotní stav a mobilitu v rehabilitaci pokračovat.
3. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí a odkázala na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.
4. K procesnímu postupu krajský soud uvádí, že hodlal oslovit příbuzné žalobkyně (matku a její sourozence), kteří byli účastníky řízení o vyhoštění, zda hodlají v řízení uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení podle § 34 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a to především proto, že s nimi taky správní orgány jednaly jako s účastníky řízení. Při zjištěných potížích s doručováním v místě jejich dočasného pobytu a s ohledem na krátké lhůty pro rozhodování ve věci správního vyhoštění však krajský soud své stanovisko přehodnotil, a to z následujících důvodů. Krajskému soudu je známá judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které rodinný příslušník cizince, od kterého tento cizinec odvíjí pobytový důvod a uvádí skutečnosti týkající se jejich rodinného a soukromého života, má mít v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí správních orgánů týkající se pobytu tohoto cizince postavení osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s. ř. s. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, čj. 5 As 104/2011 - 102, č. 2781/2013 Sb. NSS, ze dne 23. 4. 2015, č.j. 7 Azs 80/2015 - 31, nebo ze dne 14. 1. 2016, čj. 7 Azs 301/2015 - 26). V daném případě je však situace odlišná. Jak je totiž krajskému soudu známo z úřední činnosti (u krajského soudu probíhají pod sp. zn. 20 A 32/2019, 20 A 33/2019, 20 A 34/2019 a 20 A 36/2019 řízení o žalobách těchto rodinných příslušníků žalobkyně proti rozhodnutím o jejich vlastním vyhoštění), matka i sourozenci žalobkyně disponovali vlastním pobytovým titulem, ohledně každého z nich bylo rozhodnuto samostatně o správním vyhoštění a všichni proti němu podali žalobu ke zdejšímu krajskému soudu. V soudních řízeních tak mohou hájit svá práva a podle krajského soudu již není potřeba, aby se účastnily v pozicích osob

zúčastněných na řízení „křížem“ soudních řízení týkajících se ostatních příbuzných. Nicméně krajský soud pro případné zachování co možná nejširšího okruhu práv dotčených osob bude doručovat konečné rozhodnutí každé z osob, u které v předchozí fázi řízení zvažoval postavení osoby zúčastněné na řízení.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud se souhlasem účastníků řízení (u žalobkyně konkludentním) rozhodl o věci bez nařízení jednání.
6. Rozhodující skutkové okolnosti zjišťoval krajský soud ze správního spisu. Podává se z něj, že při kontrole dne 13. 3. 2019 předložila žalobkyně policejní hlídce platný cestovní pas Libye a vízum typu „C“ platné od 31. 1. 2019 do 1. 3. 2019, s délkou pobytu 30 dnů, vydané Velvyslanectvím Španělska v Tripolisu. Správní orgán prvního stupně oznámil žalobkyni dne 13. 3. 2019 zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie. Při výslechu dne 13. 3. 2019 žalobkyně do protokolu uvedla, že na území schengenských států přicestovala dne 23. 2. 2019 (na letiště do Barcelony) a se svou matkou a sourozenci odcestovala do Lázní Darkov v Karvině, kde se její matka léčí. Z České republiky v době platnosti víza nevycestovala z důvodu léčby její matky, která měla podle doporučení lékaře pokračovat. Na území České republiky nemá žádné společenské nebo kulturní vazby, ani ekonomické závazky. O mezinárodní ochranu nikde nežádala, překážky k vycestování u ní neexistují a po skončení léčby její matky se chce vrátit do Libye, finanční prostředky na další pobyt a na vycestování má. Správní orgán prvního stupně vydal dne 5. 4. 2019 shora uvedené rozhodnutí o vyhoštění se souvisejícími výroky. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně odvolala. V odvolání poukazovala na léčbu matky po operaci, která vyžaduje dlouhodobou rehabilitaci a vyslovil obavu, že by přerušení rehabilitace zastavilo postupné zlepšování zdravotního stavu její matky. Vytýkala správnímu orgánu prvního stupně, že nepřihlédl k závažnosti situace a k zdravotnímu stavu její matky, který je popsán v lékařské zprávě.
7. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně a odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí vzala žalovaná za prokázané, že žalobkyně pobývala na území České republiky od 2. 3. 2019 bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna a neměla ani jiné pobytové oprávnění. Žalovaná se ztotožnila s právním posouzením věci ze strany správního orgánu prvního stupně a s podřazením zjištěných skutkových okolností pod § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. K odvolacím námitkám žalobkyně žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že právo pobývat na území České republiky nepatří do kategorie základních lidských práv a projevem suverenity každého státu je rozhodovat o pobytu cizích státních příslušníků na své území. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení pobytu.
8. Podle § 103 odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců je cizinec mimo jiné povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do

informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

10. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
11. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
12. Žaloba není důvodná.
13. Žalobkyně v jediném žalobním bodě tvrdila, že dne 17. 9. 2019 zahájila její matka opětovnou rehabilitaci, která má trvat 6 měsíců a v případě přerušení léčby a vycestování by mohlo dojít k zastavení zlepšování a následnému zhoršení jejího zdravotního stavu. Uvedená námitka žalobkyně nemůže být důvodná již proto, že vychází ze skutečností, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí (resp. v den jeho vydání) a které nebyly ani předmětem dokazování v řízení před správními orgány. Jak již přitom krajský soud zdůraznil výše, v řízení o přezkoumání správního rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s., soud přezkoumává napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované. Pokud je žaloba opřena o nové skutečnosti, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí (resp. v den jeho vyhotovení), nemůže být již z toho důvodu opodstatněná. Je třeba dodat, že žalobkyně ani opětovné zahájení rehabilitace její matky ničím nedoložila. Oproti tomu proti závěrům žalované uvedeným v napadeném rozhodnutí žalobkyně nijak nebrojila a ani krajský soud nehledal důvod k jejich korekci z moci úřední. Za podstatné lze považovat, že ve správním řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobkyně v době od 2. 3. 2019 (včetně) pobývala na území České republiky bez víza, aniž by k tomu byla oprávněna a neměla ani jiné oprávnění k pobytu na našem území. Uvedený závěr žalované žalobkyně v žalobě nijak nerozporovala. Takové jednání žalobkyně je nutno kvalifikovat jako porušení právní povinnosti stanovené v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, jehož předvídatelným právním následkem je (při splnění ostatních podmínek) správní vyhoštění.
14. Krajský soud uzavírá, že důvody uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí v konfrontaci se žalobními body ob stojí, proto krajský soud žalobu pro její nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalované podle obsahu spisu v řízení žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 19. prosince 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje

JUDr. Martin Láníček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje